

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

PIERRE LUNEL: PUSTOLOVŠČINA PEDRA OPEKE

Odlomek iz knjige

Ali lahko na tem svetu, kjer beda še naprej pustoši, kjer tri petine človeštva živi v skrajni revščini, skušamo rešiti del človeštva, drugega pa pustimo propasti? Nujno moramo preurediti naš planet in mu povrniti radost, vendar bo to mogoče le, če bomo v ospredje postavili solidarnost in ljubezen ter po vzoru očeta Pedra v najrevnejših zbudili željo, da začnejo verjeti vase.

Pedro je misijonar. Četudi je zgodovina misijonov zgodovina nasprotij, ki pripoveduje tako o njihovih krepostih kot slabostih, pa vendarle velja, da se povsod po svetu sto tisoč misijonarjev, redovnikov, učiteljev in negovalcev bori za to, da bi najrevnejši živeli naprej. To največkrat počnejo brez podpore vlad in politikov. Velik del pomoči prejmejo od preprostih ljudi, ki so prepričani, da je srečo treba deliti z drugimi ...

Kaj vse je že bilo napisanega o očetu Pedru! Veliko knjig govori o njem, o njegovi osebnosti ... Pravzaprav ga to niti ne zanima ... Oziroma ga vsekakor zanima manj kot življenje, ki se že več kot petindvajset let uresničuje v vaseh Akamasoe. Torej sem se lotil norega podviga: želel sem odkriti, kaj se dogaja v Pedru in kaj bi se lahko dogajalo v nas, če bi kot on dopustili, da nas pretrese beda najšibkejših, teh žrtev moderne družbe ... Takrat bi se naše srce odprlo največji energiji – Ljubezni. Treba bi bilo še porušiti pregrade, ki sta jih postavila globalizacija in denar. Ne zato, ker ne bi bile potrebne naši družbi. Temveč zato, ker potrebujemo preroke, velike in majhne, ki si upajo svobodno slediti svoji vesti. Mar ni sveti Ludvik Marija Montfortski napisal: »Če je modrost to, da se nikoli ne lotimo ničesar novega pred Bogom, potem so apostoli storili veliko napako, ko so šli iz Jeruzalema.« Oče Pedro si je od trenutka, ko je postal ravnatelj lazaristovskega semenišča na Madagaskarju, drznil živeti Boga in oznanjati evangelij zunaj svetih zidov cerkvene trdnjave. Za to se ni odločil; imeli ni nobene izbire. Po svoji vesti človeka in duhovnika ni mogel prenesti pogleda na propadanje človeških bitij, saj je Jezus živel to isto človeškost. Ped-

ro je za svoje početje prejel blagoslov svojega nadrejenega, ki mu je nekega dne zaupal: »Če bi bil sveti Vincencij Pavelski danes živ, bi bil tukaj.« Tako kot njegov učitelj sveti Vincencij je tudi Pedro takoj razumel, da je krivičnost, ki vlada našemu svetu, nesprejemljiva. Njegovo razmišljanje lahko povzamemo takole: Če me ob tem ne začne dušiti in ne občutim neizmerne sramu, pomeni, da je moja vest mrtva. Postanem sokrivec ureditve sveta, ki dopušča nizkotne krivice, neznosne neenakosti in nesprejemljive smrti. Moje srce je torej srce zločinca, moj duh je zaslepljen, moje molitve so jalove. Če pa tem resnicam dopustim, da iz mene odstranijo moje navade, moje pravice in moje čislane nazore, se lahko nekaj spremeni v ureditvi sveta.

Pedro ne prenese pogleda na nesrečne otroke. Otrokova nesreča pogosto predstavlja nit votka, iz katere bo nekega dne stkana nesreča odraslega. Tako kot številni drugi misijonarji, ki živijo na Madagaskarju, se je odločil, da bo pretrgal to nit in naredil nov votek, spremenil smer tkanja, razparal slab vzorec in stkal ljubezen otroka, da bo nekoč postala ljubezen odraslega ...

Zdi se, da danes ubogi in zagovorniki ubogih nimajo nobene besede več ... Potem ko je globalni kapitalizem sploščil vse pod seboj kot cestni valjar, se je namenil uničiti še vest ljudi in jo celo zanikati, čim nekdo ni več produktiven ali neka situacija ni več donosna. Denar, ki naj bi osvobodil človeka, ga je – nasprotno – zaslužnil. Kot protiutež globalizaciji sebičnosti in denarja bi morali iznajti globalizacijo brezmejne srčnosti in ljubezni. V Evropi so volkovi pobili šesto ovac in hkrati sodijo med zaščitene vrste. Kdo bi si drznil vpisati človeka med zaščitene vrste? Nihče, ker je živalsko meso »donosno«, življenja revnih otrok pa nikogar ne zanimajo ... Pod pretvezo nevmešavanja, včasih tudi v imenu evangelija, se gremo »ne-pomoč« mlačnežev, za katere Jezus pravi, da jih »izpljune iz svojih ust« ... Vendar pozor! Pot resnice je posejana s trnjem, zato Pedro svari: nihče naj se ne poda na pot ljubezni brez take vizije, brez Jezusove pomoči, brez njegove milosti in brez stanovitnega pogleda ljubezni, zasidranega v njem! Brez tega bi bil obsojen na obup in neuspeh in bi se znašel zunaj meja obstoječih zakonov in vzpostavljenih hierarhij ... V očeh drugih zelo hitro postanemo »nevredni spoštovanja«, kadar zagovarjamo in ljubimo »nespoštovane«. Pogosto postanemo brezimneži, če ljubimo tiste brez imena ... Pedro to ve iz lastnih izkušenj ...

Ponoči si Pedro rad prikljče v spomin obraze vseh ubogih, neljubl-

jenih, ki jih je sprejel v svoje vasi. Obraze, katerih brazgotine, gube in včasih skremžen izraz povedo več o njihovem življenju, kot bi zmogle povedati besede. Vsi ga poznajo, pridejo mu naproti, objamejo ga, zahvalijo se mu za košček življenja, pravega življenja, ki so ga končno lahko zaživali ... Njihov nasmeh je več kot zahvala. Vendar le redki med njimi vedo, kaj vse je moral ta bradati velik prestatati zaradi njih, koliko kritik, obrekovanj, pritiskov s strani »dobro mislečih« ljudi ... S tem ko pokažemo na zatiranja in krivice, še ne pomeni, da smo z njimi opravili. Ni nujno, da smo pravični, če smo sami utrpeli krivice; ne moremo pa zares pripadati »Cerkvi«, če nismo trpeli pod svojo Cerkvijo, zaradi svoje Cerkve in za svojo Cerkev ... Taka je bila že v preteklosti usoda svetnikov. Tem trditvam nasprotujejo samo tisti, ki se postavljajo za rablje domnevnih Cerkva, tisti, ki obsojajo in povzročajo trpljenje v imenu integrizmov, ker se imajo za neoporečne, v imenu lojalizma, ker se imajo za lojalne, v imenu legalizma, ker se imajo za legalne. Kako lahko ponoči mirno spite, če vaš duh bremeni toliko grozot? Človeško bitje nima več teže, samo denar lahko ustvari ali izbriše dogodke, ki so eni bolj absurdni od drugih. Pedro si v svojih nočnih morah predstavlja te grehe sveta, to splošno pogubo, umazan denar, ki podžiga vojne, tako imenovane evropske norme, ki jih na novo izumljajo in vsiljujejo »nekultivirani« tehnokrati, ki ne spoštujejo preteklosti ... Mar ne vodijo v največjo zmedo v naši zgodovini? Pred vsem tem se je treba narediti majhnega in nedolžnega kot jagnje. V tem je resnična moč. V tem se skriva resnična vizija sveta, kajti v njej je neskončnost onstranstva.

Zakaj se tako malo kristjanov vključuje v boj proti peklenskemu stroju, ki se imenuje globalizacija? Ta bi lahko bila za človeštvo priložnost vsesplošnega širjenja znanj, hvaležnosti in ljubezni. Lahko pa privede tudi do njegovega uničenja. Pedro sledi Gandijeveму prepričanju, da je edina možnost, ki jo imajo sile zla, nedejavnost dobrih ljudi! Zato se je odločil, da bo svoj čas namenil preoblikovanju sveta. Potok, reka, veletok in ocean imajo vsi isti izvir. Menjavanje letnih časov, narava, vesolje, Pedrovo življenje; vse to povezuje ista naravna ureditev, ista vesoljna ubranost. Če bi to ubranost živeli v vseh naših drobnih vsakdanjih dejanjih in bi te dojemali kot blagoslov, bi imeli veliko možnosti, da odkrijemo sveto, da srečamo Stvarnika ...

Iz tega prepričanja in teh sanj Pedro črpa svojo moč. Prenáša jo na druge, ki s tem, ko se angažirajo, odpirajo nove poti. Reveži, ki jih

Pedro sprejema, sami ne bi mogli storiti ničesar drugega, kot da bi še naprej živeli v bedi in ob skromnih sredstvih, pridobljenih na pošten ali na nepošten način. Kot mravlje, ki se nad gladino vode oklenejo druga druge, da naredijo most, pa s skupnimi močmi preidejo na drugi breg, na breg spoštovanja vrednega življenja; življenja, ki je v čast človeškemu dostojanstvu.

Pedro dobro ve, da nekega dne na koncu poti ne bo odkril raja, ki bi prišel od drugod. Če raj obstaja, je že pognal korenine; obzirno je ovit v tišino, odprtost, dobrohotnost in zapolnjeno samoto, pa tudi v pogum in vztrajnost. Pedro se počuti majhnega kot zrno peska ... Nič zato! Torej bo zrno peska v peklenškem kolesju globalizacije, tem stroju, ki proizvaja skrajno revščino!